



Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/5093.**

Benyújtás dátuma: **2019-03-07 07:42**

Parlex azonosító: **F1MPVAQ80001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Ander Balázs (Jobbik)**

### **Tisztelt Elnök Úr!**

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"Esélyegyenlőtlenség a köbön...?"**

Csépe Valéria a Zöld Könyvben egy teljes fejezetet írt az SNI problémákról - nagyon őszintén, problémaérzékenyen és igazán. Ez azóta sem változott, sőt, romlott a helyzet. Érdemes lenne elolvasni az összes döntéshozónak. Ezekhez a problémákhoz kapcsolódva tisztelettel várom válaszaikat.

Gyakorlatilag nincs korai diagnosztika, a gyerekek későn kerülnek fejlesztésbe, márpedig az időtényező igen fontos faktor. Mit tesz a kormány a problémák mihamarabbi felismerésének hatékonyabbá tételében?

Ha fel is ismerik a gondokat, gyakorlatilag nincs korai fejlesztés, mert nincs elég szakember, így a szülők, gyerekek alkotmányos jogai sérülnek, hiszen az ilyen gyermekek nagy része nem kapja meg a neki járó fejlesztéseket. Nem érzik-e úgy, hogy a gyógypedagógiai végzettséggel rendelkező szakemberek száma nem elegendő, s a pályát is vonzóbbá kellene tenni az elhivatottságot érző fiatalok számára?

Nincs egységes diagnosztikai rendszer sem, ezért gyakran szubjektív, téves diagnózisok születnek. Milyen koncepcióval bírnak annak érdekében, hogy csökkenteni lehessen a hibákat, s egységesüljön a rendszer?

A szülők befolyása a szakértői bizottságokra (a szülő, mint „megrendelő”) rendkívül kártékony: amennyiben nem fogadja el a bizottság véleményét, abban az esetben nem születik meg a szakvélemény, vagy inkorrekt határozat születik, többek között ez az oka a többségi iskolában „papír nélküli”, de SNI-s tanulók nagy számának. Ma már az sem meglepő, ha középsúlyos értelmi fogyatékos sem diagnosztizálnak annak, hanem „enyhe”, F-70-es kódot kap vagy azt sem. Az ilyesféle befolyásolás kiküszöbölésére milyen terveik vannak?

Mennyire értenek egyet azzal az állásponttal, hogy az erőltetett, feltételek nélküli „integráció” miatt a speciális iskolák száma jelentősen csökkent, ugyanakkor a pedagógusok többségét nem készítették

fel arra a speciális tudásra, amelyet gyógypedagógiának hívnak - nem is lehetett volna, ez egy külön szakma, speciális szakterület. Így a „beintegrált” tanulók „befőttként” vegetálják végig az általános iskolát, és még nagyobb hátrányokat szereznek, mint az történt volna egyébként. Az utazó gyógypedagógusok száma nem teszi lehetővé, hogy megkapják a szükséges fejlesztést - szemben egy szegregált speciális iskola szakmai kompetenciáival, lehetőségeivel, ahol napi 6-8 órában hozzájutnak a speciális megsegítéshez.

Miközben az SNI-sek száma évről évre szignifikánsan nő, addig középiskoláik sorra megszűntek: ma a fővárosban 2 ilyen intézmény maradt, ennek kellene ellátnia a sok ezer fiatalt (különösen az autisták helyzete elborzasztó, nekik nincsenek se általános, se középiskoláik). Hova tűnnek? Ezek a gyerekek zömében évvessztéssel (óvodai évisméltés) kezdik az iskolát és ott is ismételnék egy-két osztályt, így mire a középiskolába kerülnének, már nem tankötelesek. Az állam eddig köteles ellátni, biztosítani oktatásukat, így egy nagyon súlyos problémától szabadultak meg. Ezzel összefügg, hogy a szakmatanuláznál sokszor nem tudnak használható tudást szerezni, csak részképesítésekhez jutnak hozzá, vagy ahhoz sem. Az iskola után a többség nem tud munkába állni, mert nincsenek védett munkahelyek. Többségüket leszázalékolják és megalázóan alacsony „rokkantnyugdíjból” kénytelen megélni, amíg élnek a szülők. A szülők halála után a fiatalok egyedül maradnak - döntéseikben senki nem segít, így vesztik el a lakást, adósodnak el, keverednek bűncselekményekbe. Nagy részük börtönben, utcán, elfekvőben végzi. Kérdezem tehát, hogy milyen elképzeléssel rendelkeznek a védett munkahelyek kiterjesztése vonatkozásában, illetve milyen hivatalos utókövetési statisztikákkal rendelkeznek az SNI diákok iskolarendszerből való kikerülése utáni időszakára nézve.